

uagtet have de kunnet medtages. De praktiske Banfkeligheder ved en Brandforsikringsforening vore i det samme Forhold, hvori Størrelsen af Indtegningen synker. Naar der, for at en saadan Forening skal kunne faae Godkjendelse, forlanges, at man skal tilvejebringe et omtrent fuldstændigt Bevis for, at flere Tusinde Interessenter kunne gaa ud af den ældre Brandforsikring, saa er det, at jeg mener, at man fordrer alt for Meget, og det maa være tilstræffeligt, at der staar: Interessenter med Værdi i Millionvis — for at komme ind i Foreningen. Den ærebe Minister talte om, at saadanne Godkjendelser brugtes eller kunde bruges for at gjøre Næklame. Det er ganske rigtigt, at Godkjendelsen skal give Foreningen Ansæelse; det er jo det Skilt, som Foreningen søger at faae for at have Soliditet blandt Folk, og naar Ministeren godkender en Forening og derom udfærdiger en Sanction, er det jo dog ligesom, at Foreningens Bestyrelse maa benytte denne Sanction til at sige: Nu have vi Regeringens Tilfagn og Erkjendelse af, at vore Love ere brugbare nok. Jeg tror altsaa ikke, at dette kan anses for at være en Indvending imod at faae Godkjendelse blot efter Anmeldelse. Det Samme sker jo netop med Kreditforeningerne; Ingen vilde gaa ind i Kreditforeninger eller gaa hen og stifte dem, uden at de først havde Godkjendelse; de Vedkommende ville ikke affinde sig med deres tidligere Pant-havere og stifte ny Gjæld og have de dermed forbundne Omkostninger, naar det siden efter kunde vise sig, at det ikke blev til Noget med den nye Kreditforening. Og ligesom de indemrigsministerielle Godkjendelser til Kreditforeninger have været det Flag, hvorunder en Mængde Eiendomsbefiddere have samlet sig for at faae deres Gjældsforhold ordnede, saaledes tror jeg ogsaa med Hensyn til private Brandforsikringsforeninger, at den justitsministerielle Godkjendelse kan være et lignende Flag. — Den ærebe Minister anser en Reservefond for en Nødvendighed. Jeg vil ikke her tale om, hvorvidt en saadan Forening bør bestaa uden en Reservefond; men jeg vil blot sige, at den Betragtning, som den ærebe Minister anførte, for at have en Reservefond, neppe nødvendiggjør en saadan. Hvor en saadan Forening stifter sig og skal dække Brandskaderne ved Paaligning mellem Interessenterne, og denne Paaligning sker, efter at Branden har fundet Sted — den kan ikke faa godt ske forinden, fordi man da ikke veed, hvor Meget der skal anvendes til at erstatte Branden — saa maa en saadan Forening staffe sig privat Kredit, enten hos en Bank eller hos en Bankier. Det vil ikke være tilstræffeligt alene at have en Reservefond; thi i ubehagelige Tilfælde kan der indtræde saa store Brandskader, at Reservefonden ikke er tilstræffelig til deres Dækning. Jeg formoder nemlig, at den ærebe Minister mener en Reservefond, afsæst nogenlunde efter Risikoen, saaledes som denne kan be-

regnes at ville blive efter de Sagtagelser, der ere gjorte igjennem den almindelige Brandforsikringsforening, og jeg antager ikke, at en saadan Reservefond er saa betryggende, at Foreningen kan lade være fra Først af at sikre sig en privat Kredit til midlertidig Udbetaling af Brandskaderne, indtil de paalignede Beløb komme ind efter Halvaarets Udgang. Saaledes tror jeg, at Forholdet er i mangfoldige Løseforsikringer, og at det der gaar meget godt, idet Kreditten erhverves i Genhold til den paagjældende Forenings formodede Soliditet, og det vil vistnok gaa paa samme Maade med enhver privat Forsikringsforening. Saa vidt mig bekendt — muligens tager jeg fejl — har den almindelige Brandforsikringsforening for Landet en Kredit i Privatbanken, og uagtet denne Forening har en forholdsvis meget stor Reservefond, saa er det dog ikke en Gang denne Forening nok at have en saadan, men den maa formentlig, om jeg ikke skulde være fejl underrettet, have en staaende Kredit i en Bank, og det Samme tror jeg vil være Tilfældet med enhver anden Forening. — Mine Bemærkninger med Hensyn til § 4 maa formentlig være misforstaaede af den ærebe Minister; thi det har i det Mindste ikke været min Hensigt at udtale, at den, der har en Godkjendelse, uden videre skulde kunne blive uflettet af en anden Forening uden særstilt Samtykke fra Obligationseieren eller Panthaveren. Jeg har kun ment, at, naar en Godkjendelse gives, saa er den tilstræffelig med Hensyn til de Pant-havere, som gaa ind under Lovforslagets sidste Paragraf, men ikke tilstræffelig med Hensyn til Andre uden at have deres Samtykke. Den ærebe Minister var jo tilbøjelig til at indskrænke de formentlige Fordringer med Hensyn til Lovforslagets Paragraf 6, og derfor skal jeg ikke for Tiden indlade mig derpaa. Jeg vil erkjende, at det, der staar i Lovforslagets § 2, 2det Nummer, om Stempelbegunstigelser, muligvis er for vidtgaaende, og jeg maa tilstaa, at dets Affattelse maaske neppe stemmer med den Affattelse, som dette Nummer nu burde have. Det Forslag, som i sin Tid blev vedtaget under den ærebe Conseilspræsidents Auspicer sluttede sig nemlig til den ældre Stempellovgivning, og det kan nok være, at der her er fremkommen en mindre adækvat Redaktion.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Sagens Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Hindenburg: Jeg tillader mig at foreslaa Sagen overgivet til et Udvalg af 7 Medlemmer.